

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα και συνδρομαί—δι' εύθείας προς έμέ,
Συνδρομαί για κάθε χρόνο—ό κ τ ά φρά γκα είναι τ μ ό ν ο .
Γιά τ ά ξένα όμως μέρα—δ έκα φρά γκα και ί σ τ ό χ έ ρ ι .

Είκοστών και τέταρτον άρμόδιους χρόνον
'στην κλεινήν έδραύμεν γην των Παρθενώνων.

Εικοστή Νοεμβρίου κ' ένάντι,
δωρά Παλατιού σ' όν Κορνητί,

Κρίσις πολιτική λίαν σημαντική.

Μετά τ ά Σαμακιά
τά τοσοῦτον τραγικά,
μετά τās μεγάλας ρήσεις,
άρχισαν έδω κ' έκει
νά φωνάζουν μερικαί
πώς μας περιμένει κρίσις.

Εισαχθέντος, καθώς ξέρεις, του Προβολογισμού,
μειωθέντος δέ του πρώτου της οικχήρεως διασμοῦ,
αξήθηντων δέ τών φώνων επί κάθε φωνισμοῦ.

Ακουσάσης ταῦτα πάντα της Βουλής των λιμαδρών,
πού δέν είναι' στα καλά της,
και γλειφούσης κατά κόρον
τά μεγάλα δάκτυλά της.

Τού λαοῦ του κυριάρχου διά τούτον γλυκανθέντος
και συνάμα πικρανθέντος,
μονοῦ δ' εἰξεργεθέντος
και διαμαρτυρηθέντος,
και παράποτε πρηνήν
ἀνυψόσαντος φωνήν.

Εκδοθέντων ψηφισμάτων με σπουδαίας ἀντιρρήσεις,
τού δέ ρέκτου Πατρνοῦ,
Γερμανίζου πριν κλεινοῦ,
επιωδηγοτούν δεχθέντος μερικῆς τροποποιήσεως.

Τού μεγάλου Κερκυραίου,
Κυβερνήτου μας ποραίου,
φιλοστός προς ποικίλους
και πολλούς χορτάτους φίλους:

Δέν νά μή μας φθάνου δια ταίμετρα κακά της βούλης,
νά σου τώρα κ' ε' Σοφολής,
ό Πρωθυπουργός της Δύσης,
μῆς φορτόντα, χρυσά μου.

Μετά τ ά Σαμακιά
τά τοσοῦτον τραγικά,

Έτος χίλια κ' όκτώ κ' ένκαίσις,
νέα δρεξίς Ρωμηῶν με τήν γλώσσα.

Χίλια κ' έννηντάνα,
μοῦτρα καταβασιμένα.

γεύματος εἰς τό Παλάτι
πρός τούς Ίπουργούς δοθέντος,
κ' έπισήμως τού Κορνητί
με τούς άλλους προσκληθέντος.

Εἰς αὐτό μή παραστάντος με τούς άλλους δαιτυμόνας
του φιλάτου της Κορώνας,
κ' αἰθουραί διαδοθέντος
και τ ά μάλα θρυληθέντος
πανταχοῦ τών Αθηνών
πώς ό Κόντης ἀσθενῶν
εἶχε πέσει' σ' τό κρεβάτι,
και δέν' πηγε' σ' τό Παλάτι.

Έπειτα δεδαιωθέντος ἀπό πρόσωπα 'ψηλά
πώς ό Πρόεδρος ό Κόντης ήτανε πολλό καλά,
πώς τόν εἶδαν τόσα μάτμα ραδιών, δειθαλή,
κ' έργαζε σέ κάποιο σέση κ' εἶχε κ' έρεξι πολλή.

Αὐτοῦτον μαρτύρων κ' άλλων
της Αθήνας παπαγάλων
δεδαιούντων μετ' τόσης και αφοδρας έπιμονής
πώς δέν ήτον ἀσθενής.

Και λεγόντων τών έν τέλει
περι' Κόντη νικητοῦνά του:
πώς ἄλλοτε κερδέλι
έφαγε στήν καθισιά του.

Τουτῶν τών γεγονότων
δύχως εἰλογον αἰτίαν
τούς έν τέλει τρομαζάντων
και πολύ συνταραζάντων
τῶν Ρωμηῶν τών κερνήσεων
ταύτην τήν πολιτείαν.

Και πολλῶν μή δυναμένων νάβρου λόγον προφανή
πώς ό Κόντης δέν έπηγε δίχως θόλου ν' ἀσθενή,
ό καθέλι σ' τά κερφαναί
με πολλούς και κατά μόνας
ελεγε: διαφρονία
Κερκυραίου και Κορώνας.

Πλὴν ὄφιας γενομένης, τῆς Βουλῆς δὲ προσκληθείσης,
προφανῶς δ' ἔν' ἀπαρτία μὴ καὶ πάλιν εὐραθείσης,
εἶπαν ἔλοι, Περικλῆτο, πῶς σπουδαία τρέχει κρίσις.

Ἦτο δὲ Σάββατον...
γὰρ σου, Κορψιάτη,
ἄρον τὸν κρέδδατον
καὶ περιπάτη.

Κρίσις καὶ διαφωνία,
οὐς ἡτήσεις, ἀγωνία,
καὶ παροξυσμὸς πολὺς.

Γέλα, Περικλῆ κεφάλᾳ,
κί τῶς νὰ γενῆ μὲ τᾶλλα
καὶ διάλυσις Βουλῆς.

Ἄκουσε τὸν καφφενέδων κάθε ταχτικὸν θάρμωνα...
κάτι νέον θὰ γενῆ,
οἴγουρα διαφανεῖ
Κερκυρατὸς καὶ Κορώνᾳ.

Τι κακό καὶ τοῦτο πάλι!
παρ' ἔλπιδα κρίσις κί ἄλλη.
Διεφώνησαν βεβαίως Κέρκυρα καὶ Κορωνάτος...
θᾶψωμε καινούρια κρίσι,
καὶ ὅταν πρὶν ὁ ἀποχωρήσῃ
ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ τώρα, καὶ θὰ γενῆ Κιτινάτος.

Ἔνας Χάμετ ἀπὸ πάνω τοῦ φονάζει μὲ κορώνᾳ:
πάλι, Σύμβουλε Φακίρη,
πῆγανε σὲ μοναστήρι,
κί ἀφήσε τῆς Ἐξουσίας τὸν παχύτατον, λιμῶνα.

Ὅμως τέτοια κί ἡ Βουλῆ
στὸν Πρωθυπουργὸ μιλεῖ:
ἐπιλωμένος σὲ καλλι
φάλλε τὸ γινεσθὲ, Κορψιάτη,
τῆς Μαριζὴλ Νιτοῦς κομμάτι.

Τι καλὰ νὰ ζῆ κανεὶς
διαρκῶς ἐντὸς Μονῆς
τρωγοπίνων ἀδρανῆς.

Ποῦρ ἀπὸ τὸ Παλάτι στελλόνται στὸν Κορψιάτη.

Τέτοια λέγανε στὸν Κόντε, Περικλῆτο μου φερῆτη,
δταν ἐκ τῶν Ἀνακτόρων
μ' ἔναν ἀγγελιαφόρον
πῆγαν δὴ μικραὶ καστῶσις στὸ Πρωθυπουργὸ τὸ σπῆτι.

Τεῖναι τοῦτο;... δὴ καστῶσις, μοναμάς τοῦ Βασιλῆ...
ὁ Κορψιάτης τῆς κωτιτοῦσ καὶ δὴν ἔβγαζε μιλὰ.
Τάχα μέσα τὴ νὰ κρούδουν;... ἡ συγκίνησις τὸν πνίγει,
κί ἐπὶ τέλους τῆς ἀνοίγει,
καὶ τὴ βλέπει, Περικλῆτο;... ποῦρα τῆς Ἀβάνας πρῶτης
ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ καπνίζει καθερμὰ Μεγαλειότης.

Τι μυστήριον κί αὐτό!...
μήπως εἶναι τάχα πλάνη;
τέτοιο θᾶρο ζῆλευτό
ἢ Κορώνᾳ νὰ τοῦ κἀνῃ;

Ἄκοῦς ποῦρα νὰ τοῦ στείλῃ;
τὸν ἐοικότερασ οἱ φίλοι
κί ἔσκουσαν;... ἴπ, πούρρα,
τὰ βασιλικά τὰ ποῦρα.

Νὰ τοῦ κἀνῃ παρ' ἔλπιδα τέτοιο θᾶρ ὁ Κορωνάτος;
τὴ συγκίνησις κί ἔκεινη!...
ὁ Κορψιάτης ἔνα πίνει
κί ἀρωμάτιος τὴν σφαίραν ὁ καπνὸς ὁ μυρωδάτος

Ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους δὴν τὰ ἐλέπει: τώρα σκεῖρα...
ἐκαθάρισαν τὸν νοσ τοῦ τὰ βασιλικά τὰ ποῦρα,
κί ἡ φρικτὴ διαφωνία, ποῦ τοσοῦτον ἐθρηλίθη,
ὁ καπνοῦς ἀρωματώδεις ἀφε σῶσει διελύθη,
κί ἔλοι ἐλέπουρ θαυμασιὰς
ἀρωμάτων ὀπτασιὰς.

Ἦτανε καπνὸς κί ἔκεινη,
κί ὁ Πρωθυπουργὸς θὰ μείνῃ
στὸ Κουέβερνο ὅταν καὶ πρῶτα γὰρ τὰ ποῦρα νὰ μιλῇ,
κί ὅτε τώρα δὴν θὰ πάῃ σὲ μοναστήριο καλλι.

Τὸν ἀντήμειψαν γενναίως μὲ τοιαύτην ἀμοιβῆν,
κί ἂν δὴν πῆγε, πατριώτη,
στὸ μεγάλο φαγοσπῆ,
τὴν ἐπαύριον ἀμέσως μετὰ τὴν Παρασκευῆν
ἔλαβε τῆς δὴ καστοῦσις, κί ἔκανε Λαμπρῆ καὶ Πάσκα,
κί ὅσοι κρίσις καρτεροῦσαν μείνουσ μὲ τὸ στόμα χάσκα.

Κί ἔκραξε τότε κάποιος, δὴ Περικλῆ μουμολῆτη;
τρέφετε οὐσ οἱ φίλοι τοῦ κόμματος οἱ ποῦροι
νὰ πάρετ' ἔνα ποῦρα τοῦ Κόντε μυρωδάτο,
νὰ πᾶν ἢ πικραὶς κάτω.

Τρέφετε ποῦροι φίλοι
μὲ λιμασμένο μάτι,
καὶ πῆστε στὸν Κορψιάτη
πῶς χρεωστεὶ κί ὀρεῖται:
νὰ δώσῃ καὶ σὲ σὰς κανέν' ἀπὸ τὰ ποῦρα
νὰ πάῃ μερικὸν ἀδίσκητη φαγοῦρα.

Ἄς τρέψουσ στὸ Κουέβερνο τὸν πάγκαλον νυμφῶνα:
ν' ἀνοίξῃ τὸ κουτί,
νὰ νοχῶσουσι κί αὐτοὶ
ὅταν τὴ καπνὸφουμάρι κί ἡ μάγισσα Κορώνᾳ.

Τοῦ καπνοῦ τὴν μυρωδὰ
τὴν μυρσίσηκαν ὀλίγα
τοῦ Πρωθυπουργοῦ, παιδὰ
κί ἔτρεψαν ποῦ λὲς, κολλήγα,
κί ἔσκουσε μὲ παρακλῆσιν στὸν Κορψιάτῃ τὸ κηθῆνα:
δῶσε ποῦρο καὶ ἄῆμα.

Πλὴν ἐκεῖνος ἔλος νὰς
πρὸς τοὺς φίλους τοῦ φονάζει:
δὴν σὰς δίνω, δὴν σὰς δίνω,
μοναχὸς μὲ θὰ τὰ πίνω.